

Aase Olesen (RV):

Det dybsindige spørgsmål er såmænd bare: vil socialdemokratiet stemme 'ja' eller 'nej' til fremskridtspartiets forslag?

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 54:

Forslag til lov om bestyrelse og brug af folkekirkens kirker m.m.

(Fremsat 30/10 85).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Nørgaard-Sørensen (S):**

Når man læser dette lovforslag om bestyrelse og brug af folkekirkens kirker m.m., bliver man en smule forbløffet. For dog at forsøge at få et lille indblik i lovforslagets mysterier griber man naturligvis til at læse den betænkning, der danner grundlag for lovforslaget, og den er kun 9 år gammel, afgivet i 1976 efter et 3-årigt udvalgsarbejde under forsæde af daværende biskop K. C. Holm. Det er på mange måder en ganske interessant betænkning, og det er underligt, at kirkeministeriet ikke har fundet den interessant nok til, at man kunne videregive nogle af dens forslag.

Hvilken konklusion er man da kommet frem til? Ja, jeg må gå ud fra, at efter 9 års intense studier af betænkningen er man nået frem til den bemærkelsesværdige konklusion, at der intet skal foretages. Man bruger stort set alle bemærkningerne til lovforslaget til at forklare, hvorfor betænkningens forslag ikke

kan blive til noget. Det kan man læse direkte i fremsættelsestalen, hvor ministeren skriver, at lovforslaget ingen afgørende ændringer i den bestående retstilstand medfører, men først og fremmest betegner en forenkling, systematisering og sproglig ajourføring.

En liberalisering af kirkers brug er opgivet, og problemerne vedrørende sognebåndsløsning er henvist til et nyt udvalgsarbejde. Som sagt bruger man megen linjeplads til at forklare dette, men spørgsmålet er, hvorfor man i ministeriet overhovedet kommer med et lovforslag. Kunne det ikke være klaret med nogle cirkulærer i et pænt, moderne og offentligt tilgængeligt sprog?

At indholdet i lovforslaget er så tyndt, kan naturligvis skyldes mange ting, deriblandt det gejstlige hierarki – hvis jeg må sige det på den måde – som åbenbart har haft svært ved at finde sine egne ben i netop disse sager.

Nu kan man altså ikke i ministeriet følge betænkningens indstilling, og derfor kan vi med rette spørge, hvorfor man kommer med et lovforslag. Lovforslaget er jo ikke andet end en sammenskrivning af to eksisterende love, således at man får moderniseret sproget en smule i forhold til det oprindelige. Det kan godt være, at kirkeministeren finder, at det er et væsentligt bidrag til regeringens såkaldte moderniseringsprogram, ligesom det naturligvis kan være med til at minde om, at kirkeministeriet eksisterer, men det virker ærlig talt lidt pauvert i denne sammenhæng.

I socialdemokratiet havde vi gerne set, at der var blevet foretaget en liberalisering mindst som de forslag, der er fremkommet i betænkningen angående kirkers brug. Vi er jo alle sammen enige om, at vi i dette land har mange hundrede dejlige og kulturhistorisk bemærkelsesværdige kirkerum, som selvfølgelig sagtens kunne bruges til andet end det vanlige, og derfor undrer bestemmelsen i § 5 os en hel del.

Bestemmelsen i § 5 i lovforslaget siger, at afholdelse af kirkekoncerter, opførelse af kirkespil o.lign. tillige kræver tilladelse fra biskoppen.

Skulle vi dog ikke være enige om, at menighedsrådene godt selv kan finde ud af sådan nogle ting? Det virker ærlig talt på os lidt som formynderi, at man ikke i takt med udviklingen vil give menighedsrådet kompetence til også at bestemme over den slags ting. Det er dog ikke særlig ophidsende at